~~133~~ 71 ~~135/8~~
136

165

กรมตำรวจ

บันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ผู้กล่าวโทษ หรือพยาน

คำให้การของ นางปนัดดา ไกรณรงค์

เป็น พยาน

สถานีตำรวจ ชนะสงคราม อำเภอ พระนคร จังหวัด กรุงเทพมหานคร

วันที่ ๘ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕ ๑๙

คดีระหว่าง
พ.ต.ท. อิเชียร [illegible] ผู้กล่าวหา
นาย[illegible] [illegible] [illegible] ผู้ต้องหา

ต่อหน้า พ.ต.อ. อรุณ เนตรบุตร

สอบสวนที่ กองบัญชาการตำรวจนครบาล

ชื่อ นางปนัดดา ไกรณรงค์ อายุ ๔๐ ปี

เชื้อชาติ ไทย สัญชาติ ไทย ศาสนา พุทธ

อาชีพ (ลงให้ชัดเจนว่าอาชีพชนิดใด ถ้าเป็นข้าราชการ ให้ปรากฏว่าในหรือนอกราชการ มีเบี้ยหวัดหรือมีบำเหน็จหรือมีบำนาญ ให้ลงตามประเภทรับ)

รับราชการเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะศิลปศาสตร์

ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่ ๕๖๓ หมู่ที่ ถนนสามเสน ตำบล วชิระฯ

ชื่อผู้ใหญ่บ้าน - ชื่อกำนัน -

อำเภอ ดุสิต จังหวัด กรุงเทพมหานคร

ชื่อบิดา นายทองเพิ่มฯ ชื่อมารดา นางเอื้อนฯ

เกี่ยวข้องเป็นอะไรกับคู่กรณี ไม่เกี่ยวข้อง

ขอให้ถ้อยคำว่า ข้าฯได้สาบาลตนแล้วขอให้การด้วยความสัตย์จริงดังต่อไปนี้ ข้าฯสำเร็จการศึกษาจากจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ได้รับปริญญาเป็นอักษรศาสตรบัณฑิตเมื่อ พ.ศ.๒๕๐๒ แล้วได้ไปรับราชการเป็นอาจารย์สอนที่โรงเรียนสตรีวัดจันทร์ประดิษฐาราม อำเภอภาษี-เจริญ ธนบุรี อยู่ ๒ ปี และได้เริ่มมาเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาไทยคณะศิลปศาสตร์ มหา-วิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อ พ.ศ.๒๕๐๕ ตลอดมาจนบัดนี้ ขณะนี้ได้รับตำแหน่งเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์คณะศิลปศาสตร์

การศึกษาของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แบ่งออกเป็นคณะต่าง ๆ ๗ คณะคือ

๑. คณะศิลปศาสตร์

๒. คณะเศรษฐศาสตร์

๓. คณะรัฐศาสตร์

๔. คณะนิติศาสตร์

๕. คณะสังคมศาสตร์

๖. คณะพาณิชยศาสตร์ และการบัญชี

๗. แผนกอิสสระวารสารศาสตร์

แต่ละคณะมีตึกเรียนแบ่งแยกกันโดยเฉพาะ อาจารย์สอนในคณะต่าง ๆ ทั้งหมดมีประมาณ ๕๐๐ คน

การบริหารงานของมหาวิทยาลัย มีอธิการบดีเป็นผู้รับผิดชอบมหาวิทยาลัยทั้งหมด ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ เข้ามารับตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ต่อจากอาจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๑๘ และพึ่งจะพ้นหน้าที่ไปหลังจากเกิดเหตุเมื่อ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ อธิการบดีได้แบ่งหน้าที่ให้แก่รองอธิการบดีช่วยปฏิบัติเป็นฝ่าย ๆ คือ

๑. รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร ขณะนี้ได้แก่นางนงเยาว์ ไชยเสรี

๒. รองอธิการบดีฝ่ายพื้นฐาน ขณะนี้ได้แก่ ดร.ชาญวิทย์ เกษตรศิริ

๓. รองอธิการบดีฝ่ายการนักศึกษา ขณะนี้ได้แก่ นายบรรลือ คงจันทร์

๔. รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ ขณะนี้ได้แก่ นายเสน่ห์ จามริก

เดิมการปกครองนักศึกษาในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นรูปสโมสรมีอาจารย์เป็นนายกสโมสร และในสโมสรมีหลายชุมนุม แต่ละชุมนุมมีอาจารย์เป็นที่ปรึกษา นักศึกษาเป็นประธานชุมนุม โดยคัดเลือกกันขึ้นมาเอง กิจการของนักศึกษาก็มีแต่วิชาการ วัฒนะธรรม และการกีฬา ไม่มีการเมืองมาแทรก ต่อมาเมื่อต้นปี พ.ศ.๒๕๑๖ ในสมัยที่ ดร.อดุลย์ วิเชียรเจริญ เป็นเลขาธิการมหาวิทยาลัย-ธรรมศาสตร์ และกรมหมื่นนราธิปพงษ์ประพันธ์ทรงเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ออกข้อบังคับว่าด้วยการปกครองนักศึกษาขึ้น โดยให้มีองค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรียกชื่อย่อว่า "อ.ม.ธ." และ อ.ม.ธ.ได้แบ่งออกเป็น

๑. สภานักศึกษา

๒. องค์การบริหาร

สมาชิกสภานักศึกษาได้มาจากการเลือกตั้งของนักศึกษาคณะต่าง ๆ มีจำนวน ๖๐ คน ส่วนองค์การบริหารประกอบด้วยคณะกรรมการบริหาร และชุมนุมต่าง ๆ ของนักศึกษา คณะกรรมการบริหารมีจำนวน ๑๕ คน ซึ่งมาจากการเลือกตั้งของนักศึกษาเช่นเดียวกัน คณะกรรมการบริหาร มีตำแหน่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. นายกองค์การบริหาร

๒. รองนายกองค์การบริหาร

๓. เลขาธิการ

๔. เหรัญญิก

๕. ประธานฝ่ายประชาสัมพันธ์

๖. ประธานฝ่ายวิเทศสัมพันธ์

๗. ประธานฝ่ายสถาบันสัมพันธ์

๘. ประธานฝ่ายกีฬา

๙. ประธานฝ่ายวิชาการ

๑๐. ประธานฝ่ายวัฒนธรรม

๑๑. กรรมการอีก ๕ คน ซึ่งอาจดำรงตำแหน่งอื่นตามสมควร

ตำแหน่งดังกล่าวนี้ ข้าฯรู้จักตัวเพียงคนเดียว คือ นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ ซึ่งเป็นนายก อ.ม.ธ. ที่ทำการของ อ.ม.ธ.เป็นตึกสโมสรเก่าอยู่ริมสนามฟุตบอลล์ด้านทิศเหนือมี ๒ ชั้น ชั้นบนเป็นที่ประชุมของ อ.ม.ธ. ส่วนชั้นล่างเป็นที่ทำงานของชุมนุมต่าง ๆ

หลังจากที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ออกข้อบังคับให้การปกครองนักศึกษามีสภานักศึกษาและมีกรรมการบริหาร ซึ่งมีการเลือกตั้งกันดังกล่าวแล้ว ก็ปรากฏว่านักศึกษาได้ตั้งพรรคการเมืองภายในมหาวิทยาลัยขึ้น และได้เริ่มเอาการเมืองภายนอกมหาวิทยาลัยมาเกี่ยวข้องด้วยแต่ก็ไม่ปฏิบัติกิจกรรมทางการเมืองรุนแรง ทางมหาวิทยาลัยก็ไม่ได้ห้ามปรามประการใด จนกระทั่งเมื่อคราว ๙ ตุลาคม ๒๕๑๖ นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์กับพวกได้มีบทบาททางการเมืองเรียกร้องให้มีรัฐธรรมนูญและถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมรวม ๑๓ คน จึงได้เริ่มมีการปลุกระดมมวลชนขึ้นเมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๑๖ และต่อสู้ทางการเมืองจนถึงวันมหาวิปโยค ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ หลังจากนั้นเป็นต้นมานักศึกษาหันมาทำกิจกรรมทางการเมืองไม่หยุดหย่อนตลอดมา ไม่ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น นักศึกษาก็จะเข้าแทรกแซงปลุกระดมมวลชนด้วยทุกครั้งและมีการตั้งพรรคการเมืองในมหาวิทยาลัยโดยเปิดเผย ที่ข้าฯรู้จักชื่อมี ๑. พรรคพลังธรรม ๒. พรรคยูงทอง ๓. พรรคพิทักษ์ธรรม ๔. พรรคธรรมจักร แนวความคิดเห็นของพรรคการเมืองทั้ง ๔ พรรคดังกล่าว เมื่อก่อน ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ พรรคพลังธรรมแนวความคิดเอนเอียงไปทางฝ่ายซ้าย พรรคนอกนั้นเป็นฝ่ายขวา ครั้นต่อมาเมื่อ พ.ศ.๒๕๑๗ พรรคพลังธรรมกับพรรคยูงทองมารวมกัน พรรคยูงทองจึงมีความคิดเห็นเป็นฝ่ายซ้ายไปด้วย ส่วนพรรค – พิทักษ์ธรรมซึ่งเป็นพรรคฝ่ายขวาได้ยุบเลิกไป ในระยะนี้พรรคการเมืองจึงเหลือเพียง ๓ พรรค พอต้นปี พ.ศ.๒๕๑๘ มีพรรคแนวประชาตั้งขึ้นใหม่ พรรคนี้แยกมาจากพรรคพลังธรรมและมีความเห็นเป็นซ้ายปฏิรูป คือไม่มีความเห็นรุนแรงเหมือนพรรคพลังธรรม เมื่อมีการเลือกตั้งสมาชิกสภานักศึกษาก็ดี เลือกตั้งกรรมการบริหารองค์การนักศึกษาก็ดี พรรคฝ่ายซ้ายได้ใช้กลวิธีในการเลือกตั้งหาเสียงจนได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งทุกครั้ง พรรคฝ่ายขวาจะไม่มีโอกาศได้รับเลือกตั้งเลย โดยเหตุนี้สมาชิกสภานักศึกษาและกรรมการบริหารองค์การนักศึกษาทั้งหมดจึงเป็นพวกฝ่ายซ้ายทั้งหมด เพราะฉะนั้นการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยจึงล้วนแต่เป็นเรื่องเผยแพร่สนับสนุนลัทธิฝ่ายซ้าย คือลัทธิคอมมิวนิสต์ทั้งสิ้น และจัดขึ้นในระยะติด ๆ กันแทบทุกสัปดาห์ มีการโต้วาที อภิปรายปาฐกถาตลอดจนแสดงนิทัศการต่าง ๆ โดยจัดให้มี~~ศาสตสิทธาย~~ ที่หอประชุมใหญ่ส่วนมาก เช่นนิทัศการผ่าตัดพุทธศาสนาโดยจัดให้มีการอภิปรายตำหนิพุทธศาสนาและพระสงฆ์ โต้วาทีเกี่ยวกับพุทธศาสนาบ่อย ๆ เป็นต้น

ครั้นเมื่อประมาณเดือนสิงหาคม ๒๕๑๘ พวก อ.ม.ธ.ได้ปลุกระดมมวลชนที่ท้องสนามหลวง ประท้วงรัฐบาลที่ได้จับกุมพวกชาวไร่ชาวนา ในจังหวัดนครสวรรค แล้วย้ายมา~~ชุ~~ชุมนุมประท้วงในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยเรียกร้องให้ประชาชนมาร่วมชุมนุมด้วยเป็นจำนวนมาก และได้ตั้ง

เวทีเปิดอภิปรายที่บริเวณสนามฟุตบอลล์ของมหาวิทยาลัย ปรากฏว่ามีนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคคนหนึ่ง ข้าฯจำชื่อไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องนานมาแล้วเข้าไปฟังการอภิปรายด้วย แล้วถูกพวกรักษาความปลอดภัย อ.ม.ธ.ยิงถึงแก่กรรมในมหาวิทยาลัยฯ ขณะเกิดเหตุข้าฯไม่ได้อยู่ในมหาวิทยาลัยโดยกลับไปบ้านก่อนแล้ว แต่มาทราบเรื่องในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น โดยมีนักศึกษาที่เป็นศิษย์เล่าให้ฟัง เมื่อมีเหตุการณ์เช่นนี้ เกิดขึ้นอาจารย์ต่าง ๆ และนักศึกษาส่วนมากต่างวิจารณ์กันว่า ~~สงสัยมีเหตุการณ์ร้าย~~ คงจะมีเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้น เพราะฝ่ายที่ถูกยิงต้องโกรธแค้นและหาวิธีการแก้แค้นการกระทำของพวก อ.ม.ธ.อย่างแน่นอน

ต่อมาอีกประมาณ ๗ – ๘ วัน มีข่าวว่านักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค จะมาเผามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นการแก้แค้นดังที่ได้วิจารณ์ไว้ ศาสตราจารย์ มงคล ศรีโสภณ คณบดีคณะศิลปศาสตร์ เกรงจะเกิดปะทะกันระหว่างนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์กับนักศึกษาวิทยาลัย เทคนิค จึงได้สั่งให้อาจารย์คณะศิลปศาสตร์ปล่อยให้นักศึกษากลับบ้านเมื่อเวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น.ของวันนั้นเองและก็ทราบว่าคณะอื่นก็ปล่อยนักศึกษากลับเช่นเดียวกัน การที่อาจารย์ปล่อยให้นักศึกษากลับนั้น ก็เนื่องจากเป็นห่วงต่อชีวิตของศิษย์ ซึ่งอาจารย์ส่วนมากเห็นว่าเป็นการกระทำที่สมควรอย่างยิ่ง เมื่ออยู่ในสถานะการณ์เช่นนั้น แต่ปรากฏว่า นายเสน่ห์ จามริก รองอธิการฝ่ายวิชาการแสดงความไม่พอใจ ศาสตราจารย์ มงคล ศรีโสภร ถึงกับกล่าวตำหนิศาสตราจารย์มงคลฯ ซึ่งหน้า และในตอนเย็นวันนั้นเองเวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น. ได้เกิดเหตุมีกลุ่มนักเรียนมาขว้างระเบิดและเผาตึกสังคมศาสตร์และเผาหอประชุมใหญ่ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แต่มีผู้ดับเสียทันเพลิงจึงไหม้ไม่หมด และขณะเกิดเหตุข้าฯกลับไปบ้านแล้ว แต่ได้ทราบข่าวทางโทรทัศน์ หลังจากนั้นไม่กี่วันอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งมีความคิดเห็นเป็นฝ่ายขวาจึงได้รวมกันก่อตั้งกลุ่มฟื้นฟูมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ให้กลับเข้าสู่สภาพปกติ และมีความคิดจะต่อต้านการกระทำของพรรคฝ่ายซ้าย ต่อมาก็ดำเนินการในรูปของพรรคใช้ชื่อว่าพรรคโดม โดยในตอนกลางปีการศึกษา ๒๕๑๘ มีการเลือกตั้งสภานักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ถละกรรมการบริหารใหม่ เนื่องจากสมาชิกสภานักศึกษาและกรรมการบริหารลาออกทั้งหมด เพราะเหตุที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ถูกเผา พรรคโดมก็ส่งสมาชิกเข้าแข่งขัน ปรากฏว่าพรรคโดมได้รับการเลือกตั้งเป็นสมาชิกนักศึกษา ๘ คน ในจำนวนสมาชิก ๒๐ คน นอกนั้นแพ้คะแนนพรรคฝ่ายซ้าย ซึ่งชนะกันเพียงประมาณ ๕๐๐ คะแนนเท่านั้น ส่วนกรรมการบริหารองค์การนักศึกษาปรากฏว่าสมาชิกพรรคโดมไม่ได้รับการเลือกตั้งเลย พอพรรคโดมเริ่มจะมีสมาชิกมากขึ้น พรรคฝ่ายซ้ายเกรงว่าจะแพ้คะแนนในการเลือกตั้งครั้งต่อไป กรรคฝ่ายซ้ายซึ่งมีอยู่ ๓ พรรค คือ พรรคพลังธรรม พรรคยูงทอง และพรรคแนวประชา จึงรวมกันเป็นพรรคเดียว แต่ชื่อพรรคทั้ง ๓ ก็ยังมีคงมีอยู่

ต่อมาปลายปีการศึกษา ๒๕๑๘ ซึ่งตรงกับเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๑๙ มีการเลือกตั้งสมาชิกสภานักศึกษาและกรรมการบริหารใหม่ เพื่อเตรียมให้เข้าดำเนินการในต้นปี ๒๕๑๙ แต่เนื่องจากนักศึกษาปีที่ ๑ ยังไม่ได้เข้ามา จึงให้นักศึกษาปีที่ ๒, ๓, ๔ ทำการเลือกตั้งสมาชิกสภานักศึกษาเพียง ๔๕ คน ส่วนอีก ๑๕ คนกันไว้ให้นักศึกษาปีที่ ๑ เลือก ส่วนกรรมการบริหาร ๑๕ คนนั้น ~~ให้นักศึกษา~~ จัดให้มีการเลือกตั้งเฉพาะ นักศึกษาเก่า คือนักศึกษา ปีที่ ๒, ๓,และ ๔

(๑,๐๐๐,๐๐๐ ฝ. โรงพิมพ์ตำรวจ พ.ศ. ๒๕๑๗)

13972 135/6
140

๑

ใบต่อคำให้การ ของ นางปนัดดา ไกรณรงค์ พยาน แผ่นที่ ๓

~~ชั้นปีละ~~ เป็นผู้เลือกตั้งโดยไม่ได้กันไว้ให้นักศึกษาปีที่ ๑ เลือก ผลการเลือกตั้งปรากฏว่าพรรคโดมได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภา ๑๐ คน ส่วนอีก ๓๕ คน พรรคฝ่ายซ้ายได้รับเลือก สำหรับกรรมการบริหาร อ.ม.ธ.พรรคฝ่ายซ้ายได้รับเลือกทั้งหมด โดยเหตุนี้กิจกรรมต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยฯ จึงเป็นกิจกรรมฝ่ายซ้ายทั้งสิ้น กรรมการบริหาร อ.ม.ธ.ที่ได้รับเลือกชุดหลังสุดนี้มี นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ เป็นนายก อ.ม.ธ. และ นายธงชัย วินิจจกูล เป็นรองนายกฯ แต่กรรมการชุดใหม่นี้จะเข้าบริหารงานได้ก็ต่อเมื่ออธิการบดีแต่งตั้งเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งจะต้องทำในเดือน มิถุนายน ๒๕๑๙ แต่ระหว่างที่ยังไม่ถึงวันที่อธิการบดีแต่งตั้ง กรรมการชุดเดิมก็ยังคงปฏิบัติการต่อไปก่อน ซึ่งกรรมการชุดใหม่นี้ส่วนมากก็เป็นกลุ่มเดียวกับชุดเดิมนั่นเอง

ความมุ่งหมายทางการเมืองของนักศึกษาฝ่ายซ้ายดังกล่าว ข้าฯสังเกตุพฤติการณ์จากการสนทนาก็ดี การแสดงกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนการปิดโปสเตอร์ในมหาวิทยาลัยฯก็ดี ทำให้เห็นได้ว่ามีเจตนาและความมุ่งหมายที่จะเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองจากระบอบประชาธิปไตยซึ่งมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ให้เป็นระบอบคอมมิวนิสต์ โดยมีนักการเมืองและอาจารย์ในมหาวิทยาลัยฯบางคนให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง การแสดงออกถึงการนิยมลัทธิคอมมิวนิสต์ได้กระทำโดยเปิดเผย และมีมากขึ้นในสมัย ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ เป็นอธิการบดี คือตั้งแต่ต้นปี พ.ศ.๒๕๑๘ เป็นต้นมา ทั้งนี้จะเห็นได้จากเหตุหลายประการคือ

๑.ปล่อยให้บุคคลภายนอกนำเอาหนังสือเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ เช่น ชีวทัศน์เยาวชน ซึ่งเป็นหนังสือชี้นำเยาวชนให้ปฏิวัติมวลชนไปสู่ระบอบคอมมิวนิสต์ หนังสือใครสร้างใครทำ ซึ่งเป็นบทเรียนบทแรกของลัทธิคอมมิวนิสต์ หนังสือใครสร้างใครเลี้ยง ซึ่งเป็นหนังสือสนับสนุนกรรมกรและชาวนาต่อต้านนายทุน และศักดินา สรรพนิพนธ์ของเหมาเจ๋อตุง วิธีปฏิวัติมวลชนไปสู่ลัทธิคอมมิวนิสต์ เป็นต้น ซึ่งมีเป็นร้อย ๆ เรื่อง นำเข้ามาขายภายในมหาวิทยาลัยฯ บางทีนักศึกษาก็ขายเอง ส่วนมากจะขายอยู่ที่ประตูทางเข้ามหาวิทยาลัยทางด้านท่าพระจันทร์ ใต้โดมซึ่งเป็นทางรถผ่านเข้าออกจากลานโพธิ์ไปสู่สนามฟุตบอลล์ และตึก เอ.ที โดยมีขายเป็นประจำ น.ส.พ.ฝ่ายขวา เช่น น.ส.พ.ดาวสยาม น.ส.พ.บ้านเมือง จะไม่ยอมให้นำเข้าไปขาย จะให้ขายเฉพาะ น.ส.พ.ฝ่ายซ้ายเท่านั้น คือ น.ส.พ. อธิปัตย์ น.ส.พ.ประชาชาติ และ น.ส.พ.ประชาธิปไตย

๒.มีการปิดโปสเตอร์โจมตีรัฐบาล และนักการเมืองฝ่ายขวา น.ส.พ.และสถานีวิทยุที่เป็นฝ่ายขวาเป็นประจำแทบทุกวัน

๓.มีการเปิดเพลงคอมมิวนิสต์สากลชื่อ International ทุกเที่ยงวันทางเครื่องขยายเสียง ซึ่งเป็นเสียงตามสายส่งมาจากตึก อ.ม.ธ. ไปยังทุกตึกในมหาวิทยาลัยฯ

๔.มีการแสดงละครล้อเลียนการเมือง ประนามข้าราชการ ทหาร ตำรวจ ซึ่งเป็นฝ่ายศักดินาที่บริเวณลานโพธิ์เสมอ

๕.มีการพูดปลุกระดมมวลชนเสมอ เช่น เรื่องขับไล่อเมริกัน โจมตีค่ายรามสูร ฆ่าผู้นำชาวไร่ ชาวนา กรณีเหมโก้ กรณีเหมืองแม่วะ กล่าวหาว่ารัฐบาลปล่อยให้เจ้าของเหมืองทำเหมือง

จนน้ำในคลองเสีย ชาวนาทดเข้าไปปลูกข้าวไม่ได้ และว่ารัฐบาลช่วยเหลือนายทุนไม่ช่วยเหลือชาวไร่ ชาวนา เป็นต้น

๖.พวก อ.ม.ธ.ได้นำเอาแผงยาวประมาณ ๓ เมตร สูงประมาณ ๒ เมตร ตั้งไว้ใกล้ ๆ ตึก อ.ม.ธ. แผงนี้มีรูสำหรับให้นักศึกษาที่ต้องการฟังเพลงปลุกระดมมวลชน หรือ บทความปลุกระดมมวลชนใช้แจ๊คเสียบที่รูนั้น ซึ่งมีชื่อเพลงและชื่อบทความปลุกระดมบอกไว้เป็นช่อง ๆ มีสายต่อจากเครื่องที่แผงนั้นไปยังตึก อ.ม.ธ. หากผู้ใดอยากจะฟังเพลงปลุกระดมมวลชนเพลงไหนก็เสียบที่ช่องซึ่งบอกชื่อเพลงไว้ ก็จะมีเสี-ยงเพลงหรือบทความดังมาที่แผงนั้นให้ฟังได้ตามความพอใจ การเสียบแจ๊คที่แผงดังกล่าวไม่ต้องเสียเงินแต่ประการใด

๗.พวก อ.ม.ธ.มักจะปฏิบัติตามการชี้นำของวิทยุเสียงประชาชนแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นวิทยุของฝ่ายคอมมิวนิสต์ส่งมาจากต่างประเทศ ข้าฯเคยฟัง ๓– ๔ ครั้งก็ปรากฏว่าพวก อ.ม.ธ. ได้ปฏิบัติตามการชี้นำของวิทยุดังกล่าวทุกครั้ง เช่น ในตอนกลางคืน ข้าฯเคยฟังวิทยุนี้พูดถึงเรื่องผู้นำชาวนา คือ นายอินถา สีบุญเรือง ถูกฆ่าตายพอรุ่งขึ้นตอนเที่ยงวัน นักศึกษาก็จะนำเอาเรื่องนายอินถา สีบุญเรือง มาพูดปลุกระดมมวลชนที่ลานโพธิ์เช่นเดียวกับวิทยุเสียงประชาชนแห่งประเทศไทยออกข่าว หรือในบางครั้งตอนกลางคืนวิทยุแห่งนี้เปลี่ยนวิธีการปลุกระดมมวลชนโดยใช้เครื่องดนตรีไทยแทนกีร์ต้า วันรุ่งขึ้น นักศึกษาก็จะใช้เครื่องดนตรีไทยเป็นเครื่องมือปลุกระดมที่ลานโพธิ์เช่นเดียวกัน พฤติการณ์เช่นนี้นอกจากข้าฯแล้วยังมีอาจารย์คนอื่น ๆ อีกหลายคนได้สังเกตุเห็นเช่นเดียวกัน นอกจากนั้นข้าฯยังได้ทราบจากอาจารย์วันเพ็ญ จันทรวิโรจน์ ซึ่งขณะนี้ได้ลาออกไปแล้วได้เล่าให้ข้าฯฟังว่ามีนักเรียนบดิน–เดชาคนหนึ่งเป็นเพื่อนรักกับบุตรชายของอาจารย์วันเพ็ญฯ เป็นคนคอยฟังวิทยุเสียงประชาชนแห่งประเทศไทย ซึ่งส่งมาจากต่างประเทศเป็นประจำ และได้บันทึกข้อความไว้ทุกครั้ง ครั้นรุ่งขึ้นเช้าก็จะมีนักศึกษามารอรับเอาข้อความที่บันทึกไว้นั้นไปจากนักเรียนดังกล่าวนั้นทุกวัน ข้าฯจึงเชื่อว่านักศึกษาพวก อ.ม.ธ. คอยปฏิบัติตามคำชี้ นำของวิทยุดังกล่าวเสมอ

ตามที่ข้าฯได้ให้การไว้ข้างต้นว่านักศึกษาฝ่ายซ้ายดังกล่าวมีอาจารย์บางคนในมหาวิท–ยาลัยธรรมศาสตร์ ให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลังนั้น ข้าฯทราบเพราะได้คอยสดับตรับฟังและสังเกตุดูเป็นประจำตลอดมาเป็นเวลานาน อาจารย์ที่มีพฤติการณ์ดังกล่าวนี้คือ

๑.นายเสน่ห์ จามริก รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ นายเสน่ห์ฯ ผู้นี้ข้าฯได้ทราบจาก น.ส.ภัทราภรณ์ สิทธิกาญจนา อาจารย์สอนวิชาปรัชญาคณะศิลปศาสตร์ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่มีความคิดเห็นทางฝ่ายซ้ายได้เคยเล่าให้ข้าฯฟังเมื่อต้นปี พ.ศ.๒๕๑๘ ว่าอาจารย์เสน่ห์ จามริก เป็นผู้วางแผนดำเนินการปลุกระดมให้แก่นายเกรียงกมล เลาหไพโรจน์ ซึ่งขณะนั้นเป็นเลขาธิการศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย เหตุที่อาจารย์ภัทราภรณ์ฯ เล่าให้ข้าฯฟังก็เพราะเคยร่วมงานเป็นกรรมการโต้วาทีให้แก่ชุมนุมวรรณศิลป์ และชุมนุมปาฐกถา และโต้วาทีของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ร่วมกันกับข้าฯ หลายครั้ง จึงได้เล่าเรื่องของอาจารย์เสน่ห์ฯให้ข้าฯฟัง

นายเสน่ห์ จามริก เป็นผู้ที่มีแนวความคิดทางฝ่ายซ้ายเช่นเดียวกับ ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ เมื่อมีการประชุมอาจารย์ ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ แสดงความคิดเห็นอย่างไร นายเสน่ห์ฯ ก็จะสนับสนุนไปในทางเดียวกัน ข้าฯจำได้ว่าเมื่อประมาณต้นปี พ.ศ.๒๕๑๘ นายเสน่ห์ฯ เป็นรองอธิการบดีใหม่ ๆ

(๕๐๐,๐๐๐ ผ. โรงพิมพ์ตำรวจ ส.ค. ๒๕๑๘)

ใบต่อคำให้การ ของ นางปนัดดา ไกรณรงค์ พยาน แผ่นที่ ๔

ดร.ป๋วยฯ เรียกอาจารย์คณะศิลปศาสตร์ทั้งหมดประชุมที่ห้องประชุมของคณะศิลปศาสตร์ ซึ่งเป็นระยะที่นักศึกษาเริ่มทำกิจกรรมทั้งภายในและภายนอกมากขึ้น และมีพฤติการณ์ไปในทางปลุกระดมมวลชน ดร.ป๋วยฯ เปิดโอกาสให้อาจารย์หารือถึงปัญหาทั้งในด้านการสอนและปัญหาต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยฯ มีอาจารย์หลายคนเท่าที่จำได้คือ อาจารย์ระเบียบ อาจารย์มัทนี รัตนิน อาจารย์สัจจาภรณ์ สิงหพลิน ได้ลุกขึ้นปรารภถึงพฤติการณ์ของนักศึกษาที่ถูกชักจูงไปในทางการเมือง หากปล่อยให้เป็นเช่นนี้จะทำให้เกิดผลเสียหายต่อมหาวิทยาลัย ต่อการศึกษา และอนาคตของนักศึกษาเอง ดร.ป๋วยฯ และนายเสน่ห์ฯ ชี้แจงว่าพฤติการณ์เช่นนี้เป็นธรรมชาติของเด็กวัยนี้ไม่มีใครมาชักจูง อาจารย์จะต้องเข้าใจนักศึกษา และทำตัวให้เข้ากับนักศึกษาให้ได้ ถ้าอาจารย์คนใดไม่ปรับตัวให้เข้ากับนักศึกษา อาจารย์คนนั้นก็เป็นเดดวูด (Dead Wood) เป็นเต่าพันปี ซึ่งเป็นการไม่ถูกต้อง มีอาจารย์บางคนได้แย้งว่าเราไม่จำเป็นจะต้องตามเด็กแต่จะต้องเป็นหลักให้แก่เด็ก จะต้องเป็นกลางไม่ตั้งตัวเป็นฝ่ายซ้ายหรือฝ่ายขวา ไม่ล้ำยุคเกินไปและไม่ล้าสมัย ดร.ป๋วย ฯ พูดว่าเราจะเป็นกลางไม่ได้ ต้องเป็นซ้ายหรือเป็นขวาอย่างหนึ่งอย่างใด ทำให้อาจารย์ส่วนมากไม่พอใจในการที่ ดร.ป๋วยฯ และนายเสน่ห์ฯ กลับเห็นการทำกิจกรรมปลุกระดมมวลชนของนักศึกษาเป็นสิ่งที่ถูกต้องและจะให้มีแนวความคิดเช่นนั้น

ในตอนหนึ่งของการประชุม ดร.ป๋วยฯ ได้พูดในที่ประชุมว่าการเรียนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มากไป เพราะเรียนถึง ๒๑ หน่วยกิจ(มหาวิทยาลัยอื่น ๆ ก็เรียนประมาณ ๒๑ หน่วยกิจแทบทั้งสิ้น) ควรจะลดลงเหลือ ๑๕ หน่วยกิจ เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสทำกิจกรรมทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยมากขึ้น และเพื่อให้มีการลดหน่วยกิจน้อยลงจึงต้องให้ลดชั่วโมงสอนของทุกวิชาลง โดยเฉพาะวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นวิชาที่สำคัญ เพราะเป็นภาษาประจำของชาติเคยเรียนสัปดาห์ละ ๓ ชั่วโมงให้ลดลงเหลือ ๑ หรือ ๒ ชั่วโมง พวกอาจารย์ต่างไม่พอใจได้ลุกขึ้นโต้แย้งโดยปราศจากความเกรงใจว่า ภาษาไทยเรียนสัปดาห์ละ ๓ ชั่วโมงยังไม่เพียงพอ หากลดลงอีกความรู้ของนักศึกษาก็ยิ่งด้อยลง ดร.ป๋วยฯ และนายเสน่ห์ฯ ก็ว่าแม้จะลดชั่วโมงสอนลงก็จะให้อาจารย์สอนวิชาอื่นมากวดขันแทน เหตุที่ ดร.ป๋วยฯ และ นายเสน่ห์ฯ วางแผนให้ลดการสอนวิชาภาษาไทยก็เพราะเหตุผล ๒ ประการ คือ

ประการที่ ๑ วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่จะปลูกฝังวัฒนธรรมของไทยให้ได้เป็นอย่างดี ดร.ป๋วยฯ จึงคิดจะตัดภาษาไทยออก

ประการที่ ๒ อาจารย์สอนวิชาภาษาไทยส่วนมากเป็นฝ่ายขวา ซึ่ง ดร.ป๋วยฯ และนายเสน่ห์ฯ ทราบดี จึงหาทางที่จะให้อาจารย์ฝ่ายขวามีโอกาสสอนเด็กแต่น้อย เวลาสอนจะได้ไม่มีโอกาสใช้เวลาสอดแทรกวัฒนธรรมของไทยปลูกฝังให้เกิดความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ได้

ในระยะเดียวกันนี้ได้มีหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่ามีอาจารย์สอนภาษาไทยหลายท่านอยู่ในกลุ่มรักชาติหลายกลุ่ม ซึ่งเป็นการต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ ดร.ป๋วยฯ ได้เรียก นางสัจจาภรณ์ สิงหพลิน หัวหน้าสาขาวิชาภาษา และวรรณคดีไทยไปพบ แล้วกล่าวเหน็บแนมหัวหน้ากลุ่มต่อต้านคอมมิวนิสต์ต่าง ๆ เช่น นายวัฒนา เขียววิมล ที่ปรึกษา กอ.รอ.มน. หัวหน้าหลุ่มนวพล ไม่ให้นางสัจจาภรณ์ฯ เชื่อถือพวกนี้ และในวันต่อมาก็ให้นางสัจจาภรณ์ฯ ไปเรียกอาจารย์สอนวิชาภาษาไทยทั้งหมด ๑๕ คนไปพบที่ตึกโดม

และเลี้ยงอาหารกลางวันที่ตึกดังกล่าว ซึ่งไม่เคยทำกับอาจารย์สาขาไหนมาก่อน เมื่อข้าฯกับอาจารย์สอนวิชาภาษาไทยไปนั่งในห้องเรียบร้อยแล้ว ดร.ป๋วยฯ กับ นายเสน่ห์ ฯ นายบรรลือ คงจันทร์ ก็พากันเข้าร่วมสนทนา และรับประทานอาหารด้วย ระหว่างรับประทานอาหารนี้เอง ข้าฯได้ปรารภกับ ดร.ป๋วยฯว่า นักศึกษามีพฤติการณ์ในทางปลุกระดมทั้งนอกและในมหาวิทยาลัย อาจารย์ได้พยายามห้ามปรามตักเตือนก็ไม่เชื่อฟัง เพราะฉะนั้นจึงขอให้ฝ่ายบริหารห้ามปรามเด็กอีกทางหนึ่งด้วย ดร.ป๋วยฯ ได้มองหน้า นายเสน่ห์ฯ คล้ายกับให้ตอบแทน นายเสน่ห์ฯ ก็ตอบว่าวิธีที่จะแก้ไขปัญหาของประเทศได้ดีก็คือปล่อยให้นักศึกษามีอิสระเสรีอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ถูกต้องแล้ว ซึ่งหมายความว่าให้มีการปลุกระดมมวลชนต่อไป

๒.นายชาญวิทย์ เกษตรศิริ รองอธิการบดีฝ่ายพื้นฐาน และเป็นหัวหน้าสาขาวิชาอารยะธรรมไทย ข้าฯทราบจากนักศึกษาว่ามักสอดแทรกแนวความคิดในการสอนให้นักศึกษาเกลียดชังพระมหากษัตริย์ของไทย ลบหลู่ดูหมิ่นชาติไทยของเราเอง เช่นวิเคราะห์พระเจ้าเสือว่าเป็นโรคจิต และว่าพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งพสกนิกรชาวไทยเคารพเทอดทูลว่าเป็นฆาตกร ซึ่งเป็นการชักจูงให้นักศึกษาหมดความเลื่อมใสในระบอบปกครองที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ด้านประวัติศาสตร์ก็ว่าชาติไทยไม่ได้เป็นชาติที่อพยพมาจากตอนใต้ของจีน แต่เป็นคนกลุ่มน้อยที่อยู่ในสุวรรณภูมิ ไม่มีวัฒนธรรมอะไร พึ่งจะมาตั้งเป็นชาติได้เมื่อไม่นานมานี้ ซึ่งทำให้นักศึกษามีความเห็นว่าชาติไทยนั้นไม่มีอะไรดีเลย

นอกจากนั้นข้าฯเคยอ่านบทความของนายชาญวิทย์ เกษตรศิริ เขียนบทความในหนังสือพิมพ์ฝ่ายซ้ายเข้าใจว่า น.ส.พ.ประชาชาติ หรือ ประชาธิปไตย เมื่อประมาณ ๓ เดือนมานี้ มีสาระสำคัญว่า"นรกในเขมรไม่มี"โดยกล่าวว่าในประเทศเขมร ซึ่งปกครองโดยลัทธิคอมมิวนิสต์มีแต่ความสุขสมบูรณ์ ทั้งนี้เพื่อชักจูงให้คนไทยเลื่อมใสในระบอบคอมมิวนิสต์ นอกจากบทความดังกล่าวนี้แล้ว ก็ยังได้เขียนหนังสือชักจูงให้คนไทยมีแนวความคิดไปสู่ลัทธิคอมมิวนิสต์หลายเรื่อง แม้แต่หนังสือแจกงานศพบิดานายชาญวิทย์ฯเอง นายชาญวิทย์ ฯก็เขียนโดยให้ชื่อเรื่องว่า"ถ้าท่านไม่เป็นส่วนหนึ่งของการแก้ปัญหา ท่านก็เป็นส่วนหนึ่งของปัญหา " ซึ่งข้าฯได้มอบพนักงานสอบสวนแล้ว

๓.นางวนิดา จิตรหมั่น อาจารย์สอนวิทยาศาสตร์กายภาค และวิทยาศาสตร์ชีวภาพในคณะศิลปศาสตร์ อาจารย์ผู้นี้มีพฤติการณ์เห็นได้ก็คือเป็นประธานสภาอาจารย์หลายสมัย พึ่งจะลาออกเมื่อไม่นานมานี้ ในการประชุมสภาอาจารย์ซึ่งมีกรรมการประมาณ ๑๕ คน หรือการประชุมอาจารย์ทั้งหมดซึ่งมีประมาณ ๕๐๐ คน ถ้ามีวาระการประชุมเรื่องใดซึ่งต้องการขอมติที่ประชุม และจะให้เป็นไปตามความต้องการของฝ่ายซ้าย นางวนิดาฯ ก็จะเก็บเอาเรื่องนั้นไว้ตอนท้ายสุดของการประชุม ซึ่งเป็นเวลาที่ค่ำมากแล้ว และอาจารย์ฝ่ายขวาพากันออกจากที่ประชุมกลับบ้านไปแล้ว เหลือแต่อาจารย์ฝ่ายซ้ายที่นัดแนะกันไว้ก่อนมีจำนวนมากกว่า นางวนิดาฯ จึงจะเอาเรื่องนั้นมาให้ที่ประชุมลงมติ เช่นเมื่อประมาณเดือนสิงหาคม ๒๕๑๙ ดร.ป๋วยฯไปต่างประเทศ นักศึกษาทำกิจกรรมปลุกระดมมวลชนมากขึ้น ประชาชนหลายอาชีพได้แสดงความคิดเห็นไม่พอใจ กล่าวตำหนิผู้บริหารมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ซึ่งได้แก่นายเสน่ห์ฯ นายชาญวิทย์ เกษตรศิริ นายบรรลือ คงจันทร์ และนางนงเยาว์ ไชยเสรี รองอธิการบดีฝ่ายต่าง ๆ ทางวิทยุยานเกราะ และหนังสือพิมพ์หลายฉบับที่ปล่อยให้นักศึกษาก่อความวุ่นวาย

(๕๐๐,๐๐๐ ผ. โรงพิมพ์ตำรวจ ส.ค. ๒๕๑๘)

ใบต่อคำให้การ ของ นางปนัดดา ไกรฌรงค์ แผ่นที่ ๕

เช่นนั้น เป็นเหตุให้ นายเสน่ห์ ฯ กับพวกดังกล่าวยื่นใบลาออกจากตำแหน่งรองอธิการบดีต่อนายกสภามหาวิทยาลัย คือ ดร.ประกอบ หุตสิงห์ วันต่อมานางวนิดา ฯ ซึ่งเป็นประธานสภาก็จัดให้มีการประชุมอาจารย์มหาวิทยาลัยทุกคนตอนประมาณ ๑๔.๐๐ น. ซึ่งวาระการประชุมเรื่องสำคัญคือเกี่ยวกับการลาออกของผู้บริหารดังกล่าว และนางวนิดาฯต้องการให้อาจารย์ทั้งหลายลงมติให้ผู้บริหารอยู่ต่อไป แต่ถ้าหากให้ลงมติตอนแรกของการประชุม อาจารย์ส่วนใหญ่ก็จะต้องลงมติไม่ให้ยับยั้งการลาออก เพราะอาจารย์ฝ่ายขวามีมากกว่า แต่ปรากฏว่า นางวนิดาฯ เอาแต่เรื่องที่ไม่เป็นสาระมาประชุมปล่อยให้เวลาล่วงเลยไปจนเวลา ๑๖.๓๐ น. + เลยเวลาราชการแล้ว อาจารย์ฝ่ายขวาเบื่อหน่ายที่จะเอาเรื่องไม่มีสารมาประชุมจึงพากันออกจากที่ประชุมกลับบ้าน แต่ข้าฯคอยอยู่จนเลิกจึงเห็น พออาจารย์ฝ่ายขวาเหลือน้อยกว่าฝ่ายซ้ายแล้ว นางวนิดาฯก็เอาเรื่องเกี่ยวกับการลาออกของผู้บริหารทั้ง ๕ มาพิจารณาโดยกล่าวนำว่าผู้บริหารทั้ง ๕ ได้บริหารงานมาโดยเรียบร้อยดี สมควรที่ที่ประชุมจะทำหนังสือส่งไปให้กำลังใจแก่ผู้บริหารดังกล่าว ให้ลงมติกัน ที่ประชุมเสียงข้างมากซึ่งเป็นฝ่ายซ้าย จึงลงมติให้ทำหนังสือสนับสนุนให้ดำรงตำแหน่งต่อไป~~ยื่นต่อรองอธิการทั้ง ๕~~ + รองอธิการทั้ง ๕ คน นอกจากนั้น นางวนิดาฯ ก็ขอมติที่ประชุมให้ตนเป็นผู้แถลงข่าวต่อสื่อมวลชน ที่ประชุมซึ่งมีฝ่ายซ้ายมากกว่าก็อนุมัติให้ ในวันต่อมา นางวนิดาฯ แถลงข่าวต่อหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ว่าอาจารย์ทั้งหลายสนับสนุนให้ผู้บริหารทั้ง ๔ อยู่ต่อไป

เมื่อมีเหตุการณ์เกี่ยวกับฝ่ายซ้ายนอกประเทศ นางวนิดา จิตรหมั่น ก็ใช้วิธีดังกล่าวข้างต้นขอมติที่ประชุม เพื่อทำหนังสือไปสนับสนุนการกระทำของฝ่ายซ้ายนอกประเทศ เช่น เมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๗ ประเทศอินโดนีเซีย จับอาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ซึ่งข้าฯจำชื่อไม่ได้ เนื่องจากมีพฤติการณ์เป็นคอมมิวนิสต์ นางวนิดาฯ ก็ขอมติที่ประชุมเขียนหนังสือไปประท้วงการกระทำของรัฐบาลอินโดนีเซียที่จับกุมอาจารย์ฝ่ายซ้ายดังกล่าวนั้น บางครั้งก็ไม่ขอมติที่ประชุม พอมีการประชุมได้มีอาจารย์บางคนตำหนิว่ากระทำโดยพละการ เอาชื่อเสียงอาจารย์ของมหาวิทยาลัยไปใช้ นางวนิดาฯ ก็แก้ว่าเป็นเรื่องด่วนเรียกประชุมไม่ทันเป็นต้น

๔. น.ส.อมรศิริ จำนามสกุลไม่ได้ อาจารย์สอนวิชาภาษาฝรั่งเศส คณะศิลปศาสตร์ ทุกครั้งที่มีการปลุกระดมที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ น.ส.อมรศิริ ฯ จะมาร่วมดำเนินการและนอนค้างอยู่ที่ตึกโดมตลอดเวลาทุกคืน โดยข้าฯทราบจากนางอุบล ภารโรง

ข้าฯให้การมาขณะนี้เป็นเวลา ๒๓.๐๐ น. จึงขอยุติการให้การไว้แต่เพียงเท่านี้ ขอนัดมาให้การใหม่ในวันต่อไป เป็นความจริง

อ่านให้ฟังแล้วรับว่าถูกต้อง

(ลงชื่อ) ปนัดดา ไกรฌรงค์ พยาน

(ลงชื่อ) พ.ต.อ. [signature] สอบสวน/อ่าน

(ลงชื่อ) จ.ส.ต. [signature] พิมพ์

145

~~142~~

กองกำกับการตำรวจนครบาลที่ ๑

๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๙

ข้าฯ นางปนัดดา ไกรณรงค์ พยานได้สาบาลตนแล้วขอให้การเพิ่มเติมต่อจากครั้งก่อนดังนี้ อาจารย์ที่มีความคิดเห็นและกระทำการสนับสนุนนักศึกษา อมธ. ซึ่งเป็นฝ่ายซ้ายคนต่อไปคือ

๕. น.ส.จุไรรัตน์ จำนามสกุลไม่ได้ เดิมเป็นอาจารย์อยู่คณะศิลปศาสตร์ แต่ขณะนี้ย้ายไปสอนในคณะอื่นเข้าใจว่าจะเป็นคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ พฤติการณ์ของ น.ส.จุไรรัตน์ ก็คือเป็นกระบอกเสียง และแก้ตัวแทน ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ นายเสน่ห์ จามริก และนางวนิดา จิตหมั่น ประธานสภาอาจารย์ ไม่ว่ากรณีใด ๆ เช่นครั้งหนึ่ง เมื่อประมาณเดือนสิงหาคม ๒๕๑๙ อาจารย์ในมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นฝ่ายขวาได้ผลักดันให้มีการออกแบบสอบถามความเห็นอาจารย์ทั้งหมดในมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการดำเนินงานของสภาอาจารย์ซึ่งเป็นฝ่ายซ้ายเสียเป็นส่วนมาก สภาอาจารย์ก็ยอมให้มีการสอบถามประมาณ ๙ ข้อซึ่งข้อที่สำคัญที่สุดก็คือ ให้มีความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานของสภาอาจารย์ที่ผ่านมาเป็นอย่างไรบ้าง ดี หรือไม่ดี ปรากฏอาจารย์ส่วนมากส่งคำตอบแสดงความไม่พอใจการปฏิบัติงานของสภาอาจารย์ นอกจากนั้นยังมีเขียนข้อความเป็นเชิงขับไล่สภาอาจารย์ชุดนี้ให้ออกไปจากตำแหน่ง ~~นอกจากนั้นยัง~~ และแสดงความเห็นขับไล่ให้ถึงอธิการบดีคือ ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ และรอง–อธิการบดีทั้ง ๔ อีกด้วย ที่ทราบก็เนื่องจากได้เห็นและได้ฟังคำตอบแบบสอบถามจากอาจารย์อื่น ๆ หลายคน นางระเบียบ จำนามสกุลไม่ได้ ซึ่งเป็นอาจารย์ฝ่ายขวาต้องการให้มีการนับคะแนนว่าฝ่ายนิยมสภาอาจารย์กี่คน และฝ่ายที่ไม่พอใจกี่คน แต่ น.ส.จุไรรัตน์ ไม่ยอมให้นับเพราะเห็นโดยชัดแจ้งอยู่แล้วว่าถ้านับคะแนนเสียแล้ว ฝ่ายไม่พอใจสภาอาจารย์ชุดนี้มีมากกว่า สภาอาจารย์คนอื่น ๆ ที่เป็นฝ่ายซ้ายก็ลงความเห็นอย่างเดียวกับ น.ส.จุไรรัตน์ จึงเห็นได้ว่า น.ส.จุไรรัตน์ เข้าแก้ไขเหตุการณ์ให้นางวนิดา จิตรหมั่น และพวกฝ่ายซ้าย นอกจากนั้นเวลานักศึกษา อมธ.ที่ทำการปลุกระดมก่อความวุ่นวายครั้งไร น.ส.จุไรรัตน์ ก็จะอยู่ร่วมและคอยให้คำแนะนำด้วยทุกครั้งทั้งกลางวันและกลางคืน แสดงกริยาไม่พอใจอาจารย์ฝ่ายขวาอย่างเห็นได้ชัด

ข้าฯทราบจากอาจารย์หลายคนทั้งฝ่ายซ้ายและฝ่ายขวา และสมาชิกสภาอาจารย์ว่าในวันเกิดเหตุคือวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ หลังจากเกิดเหตุแล้วเวลาประมาณ ๑๙.๐๐ น.เศษ น.ส.จุไรรัตน์ เป็นคนขับรถยนต์ไปส่ง ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ ที่ดอนเมือง แต่ น.ส.พ.หลายฉบับลงข่าวว่าบุตรสาวของ ดร.ป๋วย ฯ เป็นคนขับรถไปส่ง ซึ่งความจริงนั้น ดร.ป๋วย ฯ ไม่มีบุตรสาว

๖. น.ส.อวยพร จำนามสกุลไม่ได้ เป็นอาจารย์ทดลองสอนอยู่คณะศิลปศาสตร์สาขาวิชาภาษาและวรรณคดีไทย น.ส.อวยพร ผู้นี้เป็นคนที่สนิทชอบพอกับนางชลธิรา กลัดอยู่ ซึ่งเป็นอาจารย์มีความคิดเห็นซ้ายจัดสอนอยู่คณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ น.ส.อวยพร มาสอนอยู่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ก็สนิทและนิยมความคิดเห็นของนายชาญวิทย์ เกษตรศิริ อาจารย์ฝ่ายซ้ายมากแม้กระทั่งข้อสอบวิชาภาษาไทยซึ่ง น.ส.อวยพรจะต้องนำกลับไปแยกข้อสอบที่บ้านของตนในตอนเย็นวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๑๙ เพื่อนำมาส่งคืนให้แก่สาขาในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๑๙ น.ส.อวยพรก็ไม่ได้นำกลับบ้านแต่นำไปไว้ที่ห้องของนายชาญวิทย์ เกษตรศิริ พอเกิดเหตุในวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙

ใบต่อคำให้การ ของ นางปนัดดา ไกรณรงค์ แผ่นที่ ๖

น.ส.อวยพรถูกจับกุมตัวด้วย ทางสาขาต้องการข้อสอบมากรอกคะแนนและคิดว่า น.ส.อวยพร ตรวจเสร็จแล้ว ปรากฏว่า น.ส.อวยพรไม่ได้ตรวจเลย ข้อสอบทิ้งไว้อยู่ที่ห้องนายชาญวิทย์ ฯ นั้นเอง นางสุวรรณี อุดมผล หัวหน้าสาขาวิชาภาษาและวรรณคดีไทยจึงให้อาจารย์อื่นไปนำมาจัดการ

๗. น.ส.ภัทรพร สิริกาญจน์

๘. นางพุทธชาติ ผลาพงศ์ เพื่อนสนิทของ น.ส.อมรศิริ สัณห์สุรัติกุล

๙. นายวิชัย โวหารดี

๑๐. น.ส.สุดาทิพย์ อินทร

อาจารย์ลำดับที่ ๗ ถึงลำดับที่ ๑๐ ดังกล่าวนี้เป็นผู้ให้คำแนะนำและร่วมดำเนินกิจกรรมปลุกระดมมวลชนกับนักศึกษาแทบทุกครั้งไม่ว่ากลางวัน หรือกลางคืน เช่นเดียวกับ น.ส.จุไรรัตน์ ฯดังที่ให้การไว้แล้ว อาจารย์ที่ข้าฯให้การถึงทั้ง ๑๐ คนนี้ข้าฯรู้จักตัวทุกคน และส่วนมากเป็นอาจารย์อยู่คณะศิลปศาสตร์ เช่นเดียวกับข้าฯ ส่วนอาจารย์คณะอื่นนั้นข้าฯไม่รู้จัก แต่ทราบจากคนอื่น ๆ ในคณะเหล่านั้นว่ามีอาจารย์ฝ่ายซ้ายมากกว่าอาจารย์ฝ่ายซ้ายในคณะศิลปศาสตร์ และอาจารย์ฝ่ายซ้ายส่วนมากอยู่ในคณะเศรษฐศาสตร์ซึ่งเป็นคณะที่ ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ เคยเป็นคณะบดีมาก่อน

สำหรับนักศึกษาฝ่ายซ้ายที่ข้าฯทราบพฤติการณ์บทบาทสำคัญมีดังนี้คือ

๑. นายวิจิตร ศรีสังข์ เดิมได้เข้ามาสมัครทำงานเป็นเสมียนอยู่หน่วยวัดผลของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์โดยให้เหตุผลในการสมัครว่ามีความยากจน และต้องการเงินเพื่อเลี้ยงชีพ แต่พอทำงานได้ประมาณ ๕ – ๖ เดือนก็ได้สอบเข้าเป็นนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ภาคค่ำได้ ทางมหาวิทยาลัยให้เลือกเอาว่าจะทำงานในมหาวิทยาลัยหรือจะเป็น นักศึกษา เพราะตามกฎนั้นจะเป็นทั้งนักศึกษาและเป็นทั้งเจ้าหน้าที่หน่วยวัดผลด้วยไม่ได้ นายวิจิตรก็เลือกเอาการเป็นนักศึกษาทั้ง ๆ ที่อ้างว่าต้องการทำงานเพื่อเลี้ยงชีพ และได้ลาออกจากการทำงานหน่วยวัดผลดังกล่าว พอเข้าเป็นนักศึกษาแล้วก็เริ่มทำตัวเป็นผู้นำนักศึกษาจนได้รับเลือกตั้งเป็นนายก อมธ.ในปี พ.ศ.๒๕๑๗ และเป็นตัวตั้งตัวตีในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับนโยบายของคอมมิวนิสต์ เช่น การปลุกระดมมวลชนต่าง ๆ เท่าที่เห็นได้ชัดก็คือเมื่อต้นปี พ.ศ.๒๕๑๗ พวก อมธ.ได้ปลุกระดมในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ขับไล่ฐานทัพอเมริกาที่อู่ตะเภา ในตอนเที่ยงของวันหนึ่งข้าฯจำวันที่ไม่ได้ นายวิจิตร ศรีสังข์ กับพวกประมาณ ๓ คนได้มาพบนางอรุณ รัชตะนาวิน ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งคณะบดีคณะศิลปศาสตร์ที่ห้องอาหารตึกศิลปศาสตร์ ชั้นที่ ๖ ข้าฯและเพื่อนอีก ๕ – ๖ คนก็นั่งรับประทานอาหารอยู่กับนางอรุณ นายวิจิตรได้ขอร้องให้นางอรุณเลื่อนการสอบซึ่งกำลังจะมีขึ้นออกไป ๗ วันเพื่อให้นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ไปร่วมในการประท้วงสหรัฐอเมริกาให้ถอนฐานทัพออกไปจากประเทศไทย ทั้งนี้เพราะนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์มีจำนวนมากกว่าคณะอื่น ๆ ถ้าไม่ได้กำลังจากนักศึกษาคณะนี้ก็จะปลุกระดมไม่ขึ้น นางอรุณก็อนุญาต ทั้งนี้ก็เนื่องจากเห็นว่าหากไม่อนุญาตนักศึกษาก็ต้องใช้กฎหมู่ปิดห้องสอบเพราะเคยประสพเมื่อครั้งปลุกระดมกรณี ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ มาแล้ว หลังจากที่นางอรุณได้อนุญาตให้เลื่อนการสอบออกไป ๗ วันตามที่ขอร้องแล้ว นายวิจิตรกลับ

ออกไปเขียนโปสเตอร์ปิดตามที่ต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ด่านางอรุณเป็นทำนองว่า นางอรุณไม่อนุญาตให้เลื่อนการสอบตามที่ขอ เป็นเหตุให้นักศึกษาอื่น ๆ เข้าใจผิดและโกรธแค้นนางอรุณมากจนพลอยเขียนหนังสือด่านางอรุณปิดตามที่ต่าง ๆ ไปด้วย นางอรุณทนไม่ไหวต้องลาออกจากคณะบดี พฤติกรรมของนายวิจิตรดังกล่าวทำให้ข้าฯรู้สึกว่าเป็นผู้ที่มีแผนการสร้างสถาน่ะการณ์ในทางเลวร้ายอันเป็นวิธีการทางการเมืองของฝ่ายคอมมิวนิสต์อย่างหนึ่ง

หลังจากที่นางอรุณ รัชตะนาวิน ลาออกจากตำแหน่งคณะบดีแล้ว ต่อมาอีกไม่กี่วันนายวิจิตร ศรีสังข์ ก็ไปพบ ดร.อดุลย์ วิเชียรเจริญ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการแล้วขอเลื่อนการสอบต่ออีก ๗ วันรวมเป็น ๑๔ วัน ดร.อดุลย์ก็อนุญาต แต่ได้ย้ำกับนายวิจิตรว่าแน่ใจหรือว่าจะขอเลื่อนอีกเพียง ๗ วัน ถ้าอนุมัติให้แล้วจะมาขอเลื่อนอีกไม่ได้ ขอให้คิดให้ดีว่าจะขอเลื่อนกี่วันแน่ถ้าขอมากกว่านี้ก็จะให้เสียทีเดียว แต่พอออกจากห้อง ดร.อดุลย์ไปแล้ว นายวิจิตรกลับไปเขียนโปสเตอร์โจมตี ดร.อดุลย์ทำนองเดียวกับที่โจมตีนางอรุณอีกจนเป็นเหตุให้ ดร.อดุลย์เสียใจต้องลาออกจากตำแหน่งรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ และรักษาการณ์อธิบดี เมื่อมีเหตุการณ์อะไรที่จะนำมาเป็นเหตุให้ปลุกระดมนายวิจิตรก็จะเป็นหัวหน้าและเป็นผู้นำนักศึกษาทุกครั้ง พอถึง พ.ศ.๒๕๑๘ ถึง ๒๕๑๙ นายวิจิตรพ้นจากตำแหน่งนายก อมธ.แล้วก็เงียบหายไปขณะนี้จะยังเรียนอยู่หรือไม่ข้าฯไม่ทราบ

๒. นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ นายก อมธ.ปี พ.ศ.๒๕๑๙

๓. นายวิเชียร โรจนาวรรณ ประธานสภานักศึกษา ปี พ.ศ.๒๕๑๙

๔. นายธงชัย วินิจจะกูล รอง นายก อมธ.ฝ่ายเศรษฐกิจและการเมืองปี พ.ศ.๒๕๑๙

นักศึกษาลำดับที่ ๒,๓,๔ ดังกล่าวข้าฯเห็นเป็นตัวการสำคัญในการปลุกระดมมวลชนอยู่เป็นประจำอยู่เสมอจนจำไม่ได้ว่ากี่ครั้ง

แม้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อ ๓ – ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ นายวิเชียร โรจนาวรรณ และนายธงชัย วินิจจะกูล ก็เป็นตัวตั้งตัวตีในการประท้วงและปลุกระดมร่วมกับศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทยด้วย ข้าฯจำได้ว่าเมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๑๙ เวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. ข้าฯได้หมุนโทรศัพท์จากตึกศิลปศาสตร์ชั้นที่ ๕ ไปที่บ้านอาจารย์มนตรี บริสุทธิ เพื่อสั่งให้ทางบ้านบอกอาจารย์มนตรีทราบถึงวันนัดประชุมอาจารย์ฝ่ายขวา แต่พอหมุนเลขโทรศัพท์เสร็จยังไม่ทันได้พูดก็ปรากฏว่ามีเสียงพูดโทรศัพท์จากตึก อมธ. แทรกเข้ามาเป็นเสียงของผู้ชายพูดสั่งงานกับนักศึกษาชายของรามคำแหงว่าวันที่ ๓ เวลาบ่าย ๓ โมงให้นำรถทั้งหมดและเครื่องขยายเสียงของรามคำแหงมาที่สนามหลวง ฝ่าย อมธ.ถามว่าอุปกรณ์พร้อมหรือไม่ ฝ่ายรามคำแหงว่าอยู่ที่ตึกลอยน้ำ ฝ่าย อมธ.ถามว่ามีคนรับผิดชอบไหม ฝ่ายรามคำแหงก็ตอบว่ามี ฝ่าย อมธ.ก็วางหูและว่าจะติดต่อไปเอง ซึ่งต่อมาหลังจากวันที่ ๖ ต.ค.๒๕๑๙ แล้วข้าฯได้ลองถามนักศึกษารามคำแหงดูก็ได้รับคำชี้แจงว่าตึกลอยน้ำในมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีจริงซึ่งเป็นตึกขนาดใหญ่หลายชั้น ทำให้ข้าฯสงสัยว่าคำว่าอุปกรณ์นั้นอาจจะหมายถึงอาวุธก็ได้

ต่อมาวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๑๙ ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ข้าฯทราบทางสื่อสารมวลชนว่ามีนักศึกษาศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทยได้ชุมนุมอภิปรายที่สนามหลวงเรียกร้องให้รัฐบาลจัดการ

(๑,๐๐๐,๐๐๐ ฝ. โรงพิมพ์ตำรวจ พ.ศ. ๒๕๑๗)

ใบต่อคำให้การ ของ นาง ปนัดดา ไกรณรงค์ แผ่นที่ ๗

นำพระภิกษุ ถนอม ฯ ออกไปนอกประเทศ มีผู้ไปร่วมในการชุมนุมเพียงเล็กน้อย แต่ข้าฯก็ไม่ได้ไปดู

ต่อมาวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๑๙ ข้าฯไปที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์แต่เช้า เพื่อพิมพ์ข้อสอบวิชาภาษาไทย ซึ่งจะต้องสอบในตอนบ่าย มีอาจารย์ ๒ – ๓ คน ข้าฯจำไม่ได้ว่าเป็นใครเล่าให้ข้าฯฟังว่า ในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๑๙ มีนักศึกษาฝ่ายซ้ายมาต้อนไม่ให้นักศึกษาเข้าห้องสอบ ครั้นเวลาประมาณ ๑๑.๐๐ น. นาย เกรียงไกร วณิชพงศา เลขานุการคณะศิลปศาสตร ได้สั่งให้อาจารย์ผู้มีหน้าที่คุมสอบทุกคน เข้าห้องควบคุมการสอบเวลา ๑๒.๐๐ น. เพื่อเตรียมป้องกันไม่ให้นักศึกษาฝ่ายซ้ายมาต้อนนักศึกษาไม่ให้เข้าห้องสอบอีก แต่ในตอนเช้าวันนั้นยังไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ครั้นเวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. ข้าฯอยู่ที่ห้องพักชั้น ๕ ของตึกคณะศิลปศาสตรได้ยินเสียงคนพูดด้วยเครื่องขยายเสียงที่บริเวณลานโพธิ ข้าฯโผล่หน้าออกไปดูทางหน้าต่าง เห็นนักศึกษา อ.ม.ธ.คนหนึ่งไม่รู้จักชื่อ แต่จำหน้าได้กำลังใช้เครื่องขยายเสียงพูดชักชวนให้นักศึกษาไปร่วมประท้วงการกลับมาของจอมพลถนอม กิตติขจร มีนักศึกษามาฟังตอนแรก ๆ ประมาณ ๕๐ – ๖๐ คน โดยจับกลุ่มรอบ ๆ บริเวณลานโพธิ มีนักศึกษาประมาณ ๑๐ คน แต่งกายแบบนักเรียนก็มี แบบประชาชนก็มี และแต่งแบบนักศึกษาก็มี ทำเป็นนอนตายอยู่ใกล้ ๆ กับต้นแคแสด มีสีแดงเปื้อนตามเสื้อผ้าและเนื้อตัว ทำเป็นว่าโลหิตไหล มีนักศึกษาคนหนึ่งแต่งเป็นพระภิกษุ ห่มผ้าสีแดงเลือดนก ใช้ของที่นำเป็นรูปคนหัวโล้นครอบศรีษะ อีกคนหนึ่งแต่งเป็นทหารใช้ปืนทำด้วยไม้ ทำท่ายิงนักศึกษา นักเรียน และประชาชน นอกจากนั้นยังมีนักศึกษาคนหนึ่งทำท่าถูกแขวนคอที่ต้นแคแสดนั้น โดยมีเชือกรอบคอโยงไปที่กิ่งไม้ ผู้ถูกแขวนคอทำเป็นตายและแกว่งหมุนไปมา ข้าฯมองดูหน้าผู้ที่ทำเป็นถูกแขวนคอไม่ถนัดนัก ระหว่างนี้เองเห็นมีช่างภาพ น.ส.พ.หลายคนเข้าไปถ่ายภาพคนที่ถูกแขวนคอนั้น ข้าฯเห็นผิดสังเกตุที่ช่างภาพหลายคนรุมถ่าย แต่ผู้ที่แสดงเป็นคนถูกแขวนคอ ข้าฯจึงลงจากชั้นบนลงมาดูอยู่ชั้นล่าง ห่างจากผู้แสดงถูกแขวนคอประมาณ ๕ – ๖ เมตร ตามปกตินักศึกษาไว้ผมยาว แต่ผู้แสดงถูกแขวรคอนั้นผมสั้น เข้าใจว่าตบแต่งผมใหม่ ริมฝีปากก็ตบแต่งด้วยลิปสติกสีแดงหรือชมพู ทำให้เห็นว่าหนาขึ้นและคิ้วก็ใหญ่ ใบหน้าและจมูกก็ตบแต่งให้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ข้าฯรู้สึกว่าใบหน้าของผู้แสดงเป็นคนถูกแขวนคอนั้น ได้ตบแต่งให้เหมือนกับสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ เมื่อข้าฯเห็นการแสดงเช่นนั้นรู้สึกโกรธแค้น มีคนที่ยืนดูอยู่ด้วยหลายคนมีความโกรธแค้นเช่นเดียวกับข้าฯ โดยพูดว่าอยากให้ผู้แสดงนั้นตายจริง ๆ ผู้แสดงเป็นทหารได้ใช้เท้าถีบและเตะผู้แสดงเป็นคนถูกแขวนคอนั้น การแสดงเช่นนี้เป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามต่อสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ ซึ่งเป็นรัชทายาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในรัชการปัจจุบัน ขณะนั้นมีนักศึกษาทยอยลงมาดูมากขึ้นประมาณ ๒๐๐ – ๓๐๐ คน พอเวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. ข้าฯได้ขึ้นไปบนตึกศิลปศาสตรเพราะมีหน้าที่คุมสอบ ไม่ได้ดูการแสดงต่อไป นักศึกษา อ.ม.ธ.ประมาณ ๑๐ คน ได้ใช้เครื่องขยายเสียงพูดตามห้องสอบ ชักชวนให้นักศึกษาที่กำลังสอบไปร่วมประท้วงที่ลานโพธิ นักศึกษาจะเข้าห้องสอบก็เข้าไม่ได้ เพราะถูกพวก อ.ม.ธ.ขว้างปาเอาก็มี นอกจากนั้นก็รบกวนผู้เข้าห้องสอบด้วยวิธีต่าง ๆ เช่นเคาะประตูหน้าต่างบ้าง พูดจาถากถางเยาะเย้ยบ้าง เป็นการรบกวนผู้สอบ จนเวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น. ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ จึงเดินมาที่ลานโพธิ ขอให้นักศึกษาเข้าห้องสอบและงดใช้ไมโครโฟน ได้พูดกันอยู่ประมาณ ๑๕ นาที นักศึกษา

จึงหยุดพูดไมโครโฟน นักศึกษาคนหนึ่งไม่พอใจถึงกับใช้มีดกรีดแขนโลหิตไหลตอนที่ ดร.ป๋วยฯ เดินมาที่ลานโพธิ์ข้าฯไม่ได้เห็นเองเพราะมัวแต่คุมห้องสอบ แต่ทราบจากอาจารย์ศรีนวล บุนยวัฒน์ เล่าให้ฟัง ขณะที่นักศึกษาอยู่ในห้องสอบ ข้าฯสังเกตุมีลักษณะตกใจมาก ไม่มีสมาธิในการสอบ บางคนก็ร้องไห้จนเวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น.พวกที่ใช้เครื่องเปล่งเสียงเดินพูดรบกวนผู้เข้าห้อง +สอบ. จึงเงียบหายไป ข้าฯไม่ได้ตามไปดูว่าจะไปที่ใด ข้าฯคุมห้องสอบอยู่จนถึงเวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น.จึงเสร็จและกลับบ้านของข้าฯ และในตอนเวลากลางคืนของวันที่ ๔ ต.ค.๒๕๑๙ นั้นเองข้าฯได้ทราบข่าวทางวิทยุว่าอธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ประกาศงดการสอบตั้งแต่วันที่ ๕ ต.ค.๒๕๑๙ เป็นต้นไปโดยไม่มีกำหนด

ต่อมาวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๑๙ ข้าฯไม่ได้ไปที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพราะทราบทางวิทยุแล้ว +ว่า มหาวิทยาลัยฯปิดแล้ว แต่ข้าฯได้ไปอยู่ที่บ้านนายวัฒนา เชียววิมล เพื่อนของข้าฯที่ถนนพหลโยธิน จนถึงเวลา ๐๒.๓๐ น.ของวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ พ ต.ท.สล้าง บุนนาค ได้มาตามข้าฯที่บ้านนายวัฒนา เชียววิมล เพื่อไปให้การที่กองปราบปรามสามยอดเกี่ยวกับกรณีนักศึกษาแสดงละครดูหมิ่นประมาทสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช ข้าฯให้การอยู่ที่กองปราบปรามสามยอดจนถึงเวลา ๐๙.๐๐ น.จึงเสร็จ ระหว่างที่ข้าฯให้การอยู่ที่กองปราบปรามสามยอด +นั้น ข้าฯได้ฟังการรายงานเหตุการณ์ทางวิทยุของตำรวจตลอดเวลาจึงได้ทราบว่ามีการยิงต่อสู้กันที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ตามที่ข้าฯได้ให้การข้างต้นว่าอาจารย์ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์บางคนที่ให้คำแนะนำสนับสนุนอยู่เบื้องหลังนักศึกษา อมธ.ด้วยวิธีต่าง ๆ เช่นการกระทำกิจกรรมต่อต้านก็ดี หรือการสอนก็ดีแสดงออกให้เห็นว่านิยมเลื่อมใสลัทธิคอมมิวนิสต์ ข้าฯเห็นว่าอาจารย์และนักศึกษา อมธ.ดังกล่าวมิใช่เพียงแต่นิยมเลื่อมใสลัทธิคอมมิวนิสต์เท่านั้น แต่พวกนี้มีความปรารถนาอย่างรุนแรงที่ +จะ ให้มีการเปลี่ยนแปลงสังคมของไทยดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบันซึ่งปกครองโดยระบอบประชาธิปไตย ที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขไปสู่สังคมยุคใหม่ที่ประชาชนมีความเสมอภาคเท่าเทียมกัน ไม่มีชนชั้นซึ่งเป็นพวกศักดินา ไม่มีคนร่ำรวยไม่มีคนจน ซึ่งก็คือลัทธิคอมมิวนิสต์นั่นเอง และพยายามทุกวิถีทางที่จะให้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามความปรารถนาดังกล่าว เพราะเห็นว่าการปกครองตามระบอบที่เป็นอยู่ขณะนี้เป็นการขูดรีดกดขี่ ขาดความเป็นธรรมในสังคม และต้องการจะให้มีการเปลี่ยนแปลงโดยรวดเร็ว ซึ่งต้องใช้วิธีปฏิวัติมวลชนของเหมาเจ๋อตุง และเชกูวาร่า คือต้องมีการฆ่าชนชั้นศักดินา นายทุน ขุนศึก เพราะถ้าไม่ฆ่าพวกเหล่านี้แล้วก็ไม่มีทางเปลี่ยนแปลงได้ ข้าฯเคยอบรมชี้แจงนักศึกษาที่เป็นศิษย์หลายคนไม่ให้มีความคิดเห็นในการเปลี่ยนแปลงสังคมด้วยวิธีรุนแรงดังกล่าวนี้ แต่พวกนักศึกษาเหล่านี้กลับโต้แย้งข้าฯ โดยเห็นว่าวิธีการเปลี่ยนแปลงแบบรุนแรงนั้นเป็นทางเดียวที่แก้สังคมได้ และเกลี้ยกล่อมให้ข้าฯมีความเห็นคล้อย +ร ตามด้วย ข้าฯจึงได้ทราบถึงเจตนาอันแท้จริงของพวกนี้ นักศึกษาที่กล่าวนี้ ที่ข้าฯรู้จักชื่อคือ นายพรสิทธิ์ จำนามสกุลไม่ได้ นอกจากนั้นข้าฯไม่รู้จักชื่อ หากมีโอกาสที่จะทำการเปลี่ยนแปลงได้โดยมีพลังประชาชน หรือมีกำลังทางอาวุธเพียงพอเมื่อใด ข้าฯเชื่อว่าพวกนี้จะต้องเข้าดำเนินการทันที การปลุกระดมมวลชนแต่ +ละ ครั้งนั้น ข้าฯเชื่อว่าเป็นบันไดที่จะไต่ไปสู่การปฏิวัติมวลชน เพื่อให้ความมุ่งหมายของเขาสัมฤทธิ์ผล เป็นความจริง.

อ่านให้ฟังแล้วรับว่าถูกต้อง.

(ลงชื่อ) ปนัดดา ไกรฤกษ์ (signature) พยาน

" พ.ต.อ. (signature) สอบสวน/พิมพ์/อ่าน.

(๑,๐๐๐,๐๐๐ ฉ. โรงพิมพ์ตำรวจ พ.ศ. ๒๕๑๗)

ใบต่อคำให้การ ของ นางปนัดดา ไกรณรงค์ พยาน แผ่นที่ ๘

ทันใดนี้ข้าฯนางปนัดดา ไกรณรงค์ พยานขอให้การเพิ่มเติมอีกว่าเพื่อประกอบคำให้การของข้าฯดังกล่าว ข้าฯขอมอบเอกสารแก่พนักงานสอบสวนดังนี้.–

๑. หนังสือเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งมีขายทั่วไปในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เท่าที่ข้าฯเก็บไว้คือ

(๑) ถ้าท่านไม่เป็นส่วนหนึ่งของการแก้ปัญหาท่านก็เป็นส่วนหนึ่งของปัญหา เขียนโดย ชาญวิทย์ เกษตรศิริ (พิมพ์แจกในงานศพบิดาของนาย ชาญวิทย์)

(๒) ใครสร้างใครทำ

(๓) กินด้วยญาณ ๑๖

(๔) อย่างไรที่สังคมควรนิยม

(๕) ๘ มีนา วันสตรีสากล

(๖) เกวียน

(๗) บ้านเราเขาปล้น ประชาชนเป็นพยาน

๒. เอกสารที่แจกในมหาวิทยาลัยเมื่อมีการปลุกระดมมวลชนเท่าที่มีเหลืออยู่ ๒๘ แผ่น

เป็นความจริง.

อ่านให้ฟังแล้วรับว่าถูกต้อง.

(ลงชื่อ) ปนัดดา ไกรณรงค์ พยาน

" พ.ต.อ. (ลายมือชื่อ) สอบสวน/พิมพ์/อ่าน.